

Raffaella ("Raffi")

Simon

Suila

Debora

Loko

Manfred
("Manne")

Holger

Ergün

Kaminski-Kids: "Velika frka"

I ovu novu pustolovinu Kaminski-Kidsa, kao i svoju prethodnu knjigu, "Primopredaja u pola tri ujutro", napisao sam uz djelotvornu pomoć svoje troje djece – **Sidija** (14), **Anuschke** (13) i **Saskie** (10). Oni su mi od početka pomagali brojnim idejama i do kraja utjecali na priču. Za to sam im veoma zahvalan! Također želim zahvaliti svojoj supruzi **Andi**, bez koje ove knjige nikada ne bi bilo.

Jednako sam zahvalan i stručnim osobama koje su mi svojim profesionalnim znanjem pomogle da ovaj dječji krimić utemeljim na aktualnim i realnosti bliskim činjenicama: **Andréu Widmeru** (policija grada Zuga), **Titusu Bürgisseru**, **Thomasu Pfisteru**, **Thomasu Fegeru** i **Simonu Carrelu** (pedagozima).

Nadam se da će se ovaj pustolovni roman svidjeti svim dječacima i djevojčicama u istoj mjeri u kojoj se svidio djeci koja su pomogla u njegovu pisanju! I odraslima, dakako, koji će ga čitati svojoj djeci i tako i njima i sebi prirediti uzbudljiv obiteljski doživljaj.

Autor *Carlo Meier*
Info@carlomeier.ch
www.kaminski-kids.com

Posjetite našu Internet stranicu **www.harfa.hr** i saznajte više o knjigama koje pomažu djeci.

Carlo Meier
“Velika frka”

Prevela
Štefica Martić

Ilustrirala
Sara Lovrić-Caparin

naslov izvornika:
Titel der im Brunnen Verlag Basel
Erschienenen deutschen Originalausgabe:
"Die Kaminski-Kids: Mega Zoff!"
© 2000 by Brunnen Verlag Basel

nakladnik:
Harfa d.o.o., Split

za nakladnika:
Ivan Orlović

urednik:
Irena Orlović

lektura i korektura:
Nada Pavičić-Spalatin
Nana Moferdin

grafička priprema:
Dušević & Kršovnik d.o.o.

tisak:
Znanje, Zagreb

ISBN 953-7351-00-9

CIP - Katalogizacija u publikaciji
SVEUČILIŠNA KNJIŽNICA U SPLITU

UDK 821.112.2(494)-93-31=163.42

MEIER, Carlo

Velika frka / Carlo Meier ; ilustrirala Sara
Lovrić-Caparin ; prevela Štefica Martić.
- Split : Harfa, 2006. - (Kaminski-kids)

Prijevod djela: Mega Zoff

ISBN 953-7351-00-9

Sadržaj

Poglavlje 1

Ucjenjivanje 9

Poglavlje 2

Tko je to bio? 15

Poglavlje 3

Opasan plan 20

Poglavlje 4

Noge odsječene od straha 29

Poglavlje 5

Primopredaja u parku 35

Poglavlje 6

Na sigurnom tragu 41

Poglavlje 7

Djedov tip 49

Poglavlje 8

Obračun s Lokom 55

Poglavlje 9

Skrovište 62

Poglavlje 10

Opasno promatračko mjesto 67

Poglavlje 11
Najnovija finta 74

Poglavlje 12
Iznenadjenje u podrumu 79

Poglavlje 13
Hoće li dječaci biti prijavljeni? 85

Poglavlje 14
Oproštaj od konja 91

Poglavlje 15
Dolazi li Loko na imanje Kaminskijevih? 97

Poglavlje 16
Atentat na Zwöckel 103

Poglavlje 17
Nestanak majčina novčanika 110

Poglavlje 18
Ostaju li svi skupa? 119

Poglavlje 19
Jeza u noći 126

Poglavlje 20
Noćna potjera 133

Poglavlje 21
Zwöckelino otkriće 142

Poglavlje 22
Ususret suncu 148

Ucjenjivanje

1

“Bez veze!”

Raffi je gledala za svojom ružičastom gumenom loptom koja je iz školskog dvorišta odskakutala u obližnji park. Uzdahnuvši, zakolutala je očima i potrčala za njom. Ali ispod stabala je posvuda ležalo lišće pa loptu nigdje nije vidjela. Stala je prekopavati po mirisnom lišću. Prigušena dječja buka dopirala je do nje.

Onda ju je otkrila. Podigla ju je i htjela se vratiti u dvorište. Ali to nije išlo. Pred njom je stajao jedan veliki dječak.

“Oh-oh”, tiho se oglasila Raffi. Znala ga je, išao je u šesti razred i svi su ga zvali Loko jer je bio jak kao lokomotiva. Dosad s njom nikad nije razgovarao.

Kad je pokušala proći pokraj njega, prepriječio joj je put. “Trenutak, mala!” Nemarno je gurnuo prema zatiljku svoju kapu sa zaslonom. “Onaj tko želi ovuda proći, taj mora i platiti.”

Raffi je kradomice pogledala prema školskom dvorištu. Djeca su se igrala i nitko nije gledao prema njoj.

Bilo joj je nemoguće zaobići dječaka. Nije mu dopirala čak ni do prsa, a visoko grmlje zatvaralo joj je prolaz pokraj njega. Bojažljivo je podigla ramena i promrmljala: "Nemam kod sebe novca."

Loko joj se još više približio. "Nema veze. Stvar možemo i drukčije riješiti." Sad joj je stajao tako blizu da ju je gotovo dodirivao.

Raffi je uznemireno pogledala svoju loptu i čvrsto ju stisnula pod ruku.

No Loko se samo nasmijao. "Igračku možeš zadržati, pa nisam ja takav. Ionako je to samo dječja drangulija." Omalovažavajuće ju je uhvatio za kosu i prstima trljao jedan pramen. "Sad ću ti reći što ćeš napraviti." Prignuo je glavu k njoj. "A ako to ne napraviš, onda..." Piljio je u nju sasvim izbliza. "Jesi li ikad vidjela kako to izgleda kad ja nekoga premlatim?"

Raffi je na licu osjećala njegov topli dah. Progutala je slinu i kimnula. Koljena su joj drhtala.

Dječak se na brzinu osvrnuo uokolo provjeravajući ne gleda li ga tko. Onda ju je povukao za pramen. "Dakle. Otići ćeš u prodavaonicu i ukrasti bocu viskija. I lijepo ćeš mi je poslijepodne donijeti. Onda je za tebe stvar završena. Kužiš?"

Raffi je opet kimnula. Nije izgovorila ni riječi. Suze su joj navirale na oči – što od straha što od bola koji joj je nanosio Loko vukući je za kosu.

No sad je on još jače pritegao njezin pramen. "Ako bilo komu samo pisneš nešto o ovome, gotova si. Jasno?"

Jedan je list pao sa stabla i pokraj Raffi projedrio na tlo.

“Da-a... Da”, zastrašeno je promucala.

Najzad ju je pustio.

Izbio joj je iz ruke loptu i opušteno odšetao natrag u školsko dvorište, kao da se ništa nije dogodilo.

Od suza koje su joj zamagljivale oči, Raffi više gotovo ništa nije vidjela. Tisuću misli projurilo joj je kroz glavu. Ipak, nije dolazilo u obzir da ode u prodavaonicu tete Emme i nešto ukrade – to je bilo apsolutno zabranjeno, a pritom bi je zacijelo i uhvatili, u to je bila sigurna. Ali, što je drugo mogla napraviti? Toliko se bojala Loka da joj je od straha gotovo pozlilo. Najradije bi sad jednostavno otrčala svome velikom bratu, koji je s Lokom išao u razred. Ili svojoj sestri Debori, koja je bila tri godine starija od nje. Ali ona nikome ništa nije smjela odati. Inače bi je Loko mogao priklještit – nemoguće je i zamisliti što bi joj sve mogao učiniti. Ni svojoj učiteljici nije smjela ništa reći. Ona bi je možda i mogla zaštititi u školskoj zgradi, ali na svakome drugom mjestu bespomoćno bi bila izručena Loku. Uhvatio bi je, nema sumnje.

Zvono je zazvonilo. Raffi je rukavom otrla suze i otrčala prema školskoj zgradi. Loptu je ostavila na tlu.

Za vrijeme školskoga sata Raffine su misli neprestano lutale. Najradije bi jednostavno zaboravila cijelu tu priču s Lokom. Ili kad bi se mogla probuditi i ustanoviti kako je sve to bio samo san. Ali to nije bio san.

"Raffaela?"

Trgnuo ju je glas učiteljice. "Da?" upitala je nesigurno.

"O čemu ti sanjariš? Znaš li rezultat?"

Naravno da pojma nije imala. Zbunjeno je zavrtjela glavom.

"Moraš bolje paziti!" opomenula ju je učiteljica.

Raffi je oborila pogled. Piljila je u šare na svojoj klupi koje su nastale od bezbrojnih urezotina u drvu. Učiteljica je srećom prozvala drugog učenika i nije ju dalje ispitivala.

Posljednje minute nastave milile su poput puža koji na trbuhu ima ljepilo.

Kad je najzad zazvonilo, Raffi je spakirala svoje bilježnice i odgibala iz školske zgrade.

Pred ulazom ju je čekala Debora da zajedno odšeću do kuće. Simon je žurio prema sportskoj dvorani – on je imao još sat tjelesnog.

"Izvadi loptu!" tražila je Debora, budući da su se na putu do kuće često njome igrale.

Gumena lopta! Nju je Raffi sasvim zaboravila. "Prije je, u parku", uzdahnula je.

"Onda je brzo donesi!"

"Možeš li, molim te, i ti poći sa mnom?" Raffi je molećivo pogledala sestru – nije imala petlju sama otići onamo.

Debora je od žvake napravila balon i pukla njime. "Zašto sad to? Ima li ondje kakvih sablasti?" Razvukla je lice u grimasu i jezovito zatulila: "Vaaaau!"

Raffi se zabrinuto osvrtao oko sebe. Loka nije bilo u blizini parka niti ga je bilo gdje drugdje mogla ugledati. Skupila je hrabrost i odjurila prijeko. Našla je u lišću ružičastu loptu i odmah je gurnula u torbu.

"Što se događa? Ne želiš se igrati?" pitala je Debora dok su skretale na seoski trg.

"M-m", oklijevala je Raffi.

Debora je točno osjećala da se njezina sestra ponaša drugačije nego inače. "Jesi li bolesna?" pitala ju je.

Ali malena je samo slegla ramenima.

Kako bi je razveselila, Debora je još jednom zatulila: "Vaaaau!"

Sad se Raffi morala nasmiješiti. "Ma, Pingu!" To je govorila uvijek kad ju je nešto živciralo. "Ma, Pingu! Takve sablasti kao što si ti ne bi se uplašila čak ni mala beba!"

Tko je to bio?

2

Sa Simonom i drugom djecom Loko je iz svlačionice izašao u dugački hodnik koji je vodio u gimnastičku dvoranu. Kad su prolazili pokraj umivaonika, ispod slavine je napunio usta vodom i njome pošpricao po leđima jednu djevojčicu.

Uplašena Sarah se okrenula. "Reci, jesi li ti normalan?"

Loko se samo nacerio.

Sarah je stavila ruke na bokove i izazovno ga pogledala. "Reci, je li to sad osveta zato što si maloprije na matišu dobio mnogo lošiju ocjenu od mene?"

"Znaš, Sarah", objasnio je Simon, "Loko je jednostavno još u dobi slinavca. Još mu je jako potreban podbradnik!"

Djevojčica se glasno nasmijala. Loko se svojim sjajnim očima upiljio u Simona i udario ga.

"Hej!" viknuo je Simon. "Ostavi se toga!"

Kad je Loko laktom pokušao nasrnuti na njega, Simon je umaknuo u dvoranu, gdje je nastavnik već izvodio prve vježbe istezanja i razgibavanja.

"Mirno, gospodo!" ukorio ih je nastavnik, i Loko se nevoljko povukao.

Unutra je vonjalo po gumenim strunjačama i smrdljivim nogama. Djeca su, kao i uvijek, svoje novčanike i druge osobne stvari ostavljala na podu ispod švedskih ljestava.

Nastavnik, gospodin Wurrmann, pogledao je na sat. "Idemo, ljudi! Na zagrijavanje! Tri minute džoginga!"

Djeca su počela trčati ukруг. Vrlo brzo Simon je prestigao posljednjeg u koloni. Bio je to Loko – koji je inače bio jedan od najbržih, ali umjesto da se potrudi, on se vukao gotovo normalnim korakom.

Simon je s Benijem, svojim najboljim prijateljem iz razreda, napravio najviše krugova prije nego što je zviždaljka označila kraj. No od trčanja se sasvim lijepo oznojio. Tako zagrijan polako je odgibao do umivaonika u hodniku i ondje gurnuo lice pod vodeni mlaz.

Poprskane majice i mokre kose, promatrao je kako Loko ispred glavnog ulaza razgovara s Manfredom, dječakom iz paralelnog razreda. Začuden se pitao što je taj tu radio. Uopće nije primijetio kad je Loko nestao sa džogiranja. Zamišljen se vraćao u dvoranu upravo kad se Loko opet pojavio na hodniku.

Simon je stigao baš na vrijeme za formiranje momčadi. S njim je jedna ekipa za košarku bila potpuna, no za drugu je nedostajao jedan igrač.

Gospodin Wurrmann je bio zbunjen. "Pa moralo bi biti točno. Tko fali?"

U tom trenutku je uhvatio Loka kako ulazi. "Gdje si ti bio?"

"U toaletu", promrmljao je Loko.

“Vrlo dobro znaš da za vrijeme nastave nitko ne smije izaći bez dozvole! Za to postoji kazna. Deset krugova dodatno!”

“Trebali me to šokirati?” Loko je namjerno polako vukao noge.

Kad je on počeo trčati, momčadi su se rasporedile na svoja mjesta, kako bi igra najzad mogla početi.

U tom trenutku jedna je djevojčica viknula ispod švedskih ljestava: “Hej, ovdje nešto nije u redu!” Zbunjeno se osvrnula oko sebe. “Pa gdje je moj novčanik?”

Nekoliko je djece dotrčalo do nje.

“A gdje je moj?”

Ižviciran, i nastavnik je otišao do njih. “Što je sad opet?”

“Ostavila sam ovdje novčanik – i sad ga nema!”

“Jesi li sasvim sigurna?”

“Sto posto! Pa to nije moguće! Tko mi ga je ukrao?”

“Kome nešto manjka?” pokušao je u nered uvesti reda gospodin Wurrmann. “Je li još nešto nestalo?”

Svi su učenici prekontrolirali svoje stvari. Ukupno su nedostajala tri novčanika.

"Znam tko je to bio!" povikao je jedan dječak i uzbuđeno pokazao na Loka, koji je spokojno trčao svoje krugove.

"Ovaj ovdje! On je bio vani i mogao je iznijeti stvari!"

"Debilos", hladnokrvno je rekao Loko kad je protrčao pokraj njega. Usput je glavom pokazao na Simona. "I on je bio vani."

Iznenadeeni, svi su se zapiljili u Simona.

Simon se sasvim zbunio. "Ali... išao sam samo zakratko do umivaonika!"

"I ti si, dakle, bio vani?" upitao je gospodin Wurrmann.

Neugodno iznenađen, Simon je kimnuo.

"I on mora trčati deset krugova", dobacio je Loko ponovno protrčavajući pokraj njih.

"Sad umukni!" izderao se gospodin Wurrmann. "I stani! Živcira me to trčanje uokolo!"

Loko je polako istrčavao. "Ali rekli ste da moram..."

Nastavnik ga je pažljivo promatrao. "Loko, jesi li ti uzeo novčanike?"

"Zar vam ja tako izgledam?" Loko se opušteno razmahivao rukama i skakutao s noge na nogu.

"Jesi ili nisi?"

"Pa možete me pretresti!" Borbeno je zadigao majicu i pokazao svoje napete trbušne mišiće. "Da skinem možda i hlačice? Možete prekopati i moje stvari za trening u kabini, ako želite!" Bacivši pogled na dječake, prezirno je dodao: "Baš je meni stalo do njihove love – imam mnogo veći džeparac nego svi skupa ovdje!"

Djeca su se uskipila od bijesa i uglas povikala:

“A otkud bi ti mogao znati koliko je bilo u mom novčaniku, ej?”

“A otkud tebi toliki džeparac? Valjda ga je tvoj otac ukrao!”

“Baš si pravi folirant!”

Loko je zgrabio jednog dječaka za majicu: “Pazi što govoriš!”

“Stoj, stoj, stoj!” Gospodin Wurrmann se ugurao među njih. Tek kad je rastavio sukobljene pjetlice, okrenuo se Simonu. “A što je s tobom? Jesi li ti uzeo novčanike?”

Simon je zaklinjući se podigao ruke. “Sasvim sigurno nisam!” Razmišljao je bi li trebao reći da je ispred dvorane vidio Loka s Manfredom.

“Dakle, sad ćemo napraviti ovako”, odlučio je nastavnik ne gledajući pritom nikoga posebno. “Onaj tko je uzeo novčanike, ubacit će ih u školski poštanski sandučić. Tako ih može vratiti a da to nitko ne vidi.”

“Ali tko meni jamči da ću dobiti svoj novčanik?” srdito je upitao jedan dječak. “Ja hoću svoj novac!”

“Kradljivac ga mora vratiti”, razjasnio je gospodin Wurrmann. “Inače će biti velikih posljedica. A nakon toga ne želim više nikad ovdje doživjeti sličnu priču!”

Opasan plan

3

“Najzad!” jadikovala je Debora kad se obitelj Kaminski okupila oko stola za ručak. Silno je ogladnjela, a iz kuhinje je dolazio zamaman miris pečenja.

Pjesma za stolom ovaj put je odzvanjala tek upola glasno. Djed, otac i majka pjevali su, doduše, kao i obično, ali Raffi, koja je inače bila najglasnija, nije pustila ni glasa.

Kad su jedni drugima poželjeli dobar tek, malena je stala samo nabadati po svom tanjuru, premda je za ručak bilo njezino omiljeno jelo: pečeno pile s pomfritom i ketchupom.

No Debora se nije uznemiravala i jela je tako brzo kao da je morala uhvatiti sljedeći autobus. Majka je za djeda sjeckala meso jer on to nije mogao sam, budući da je bio gotovo sasvim slijep.

“Mislim da će se tu opet naći nekoliko finih komada”, rekao je djed smješkajući se. Pritom je svakako mislio na Zwöckel, mladu kuju ovčara koja je živjela s obitelji.